

Sabine
Städingová

Petronela
Jabíčková

Krokodíl uprostřed zahrady

štonožka

Sabine Städingová

Petronela Jabíčková 4

Krokodíl uprostred záhrady

Ďalšie knihy od Sabine Städingovej:

Petronela Jablčková 1:

Tajomstvo jablkového koláča

Petronela Jablčková 2:

Ospalý riaditeľ a žabací chaos

Petronela Jablčková 3:

Guľovačka a nezbedný škriatok

Sabine Städingová

Petronela Jabíčková 4

Krokodíl uprostřed záhrady

Ilustrovala SaBine Büchnerová

štonožka

Sabine Städing

Petronella Apfelmus: Zauberhut und Bienenstich

© 2016 Bastei Lübbe AG, Germany

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

Translation © 2021 by Eva Budjačová

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkolvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu Petronella Apfelmus: Zauberhut und Bienenstich
(Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG, Köln 2016)

preložila Eva Budjačová.

Redigovala Alexandra Hríbiková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava

v roku 2021 ako svoju 1 761. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán 3H creative studio, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8052-6

Potvorské zaklínadlo

Petronela Jablčková sedela dobre ukrytá pod egrešovými listami a pobúrene sledovala, ako pán Pečko oberá slivky z jedného z jej stromov.

V princípe sa proti tomu nedalo namietat', veď Petronela sa o plody svojej záhrady s Pečkovcami rada delila. Ale čo je veľa, to je veľa!

Dve slivky už načisto oholil. A nič nenaznačovalo, že by sa pred tretím stromom zastavil. Naopak. Stál na rebríku, pískal si, a aby mu práca išla rýchlejšie od ruky, vzal si na pomoc aj košík z vrbového prútia.

Jablčková čarodejnica práve hýtala nad najlepším spôsobom, ako cukrára zastaviť, keď spoza hrčovitej jablone vykukol Uhorkáč. Uhorkáč bol šéf jablkových škriatkov a rovnako ako ona aj on sa staral o stromy v záhrade pri mlyne.

„Uff, ale je dnes horúčava,“ zastonal. „Nemohla by si u svojich sestier objednať zopár snehových vločiek alebo prietrž mračien? Veď sú predsa poveternostné čarodejnice!“

Petronela si vzdychla. „Už som to skúšala. Žiaľ, neviem ich zastihnúť. Možno odleteli na Havaj, trocha si

zasurfovať, alebo sa vybrali na expedíciu do pralesa. Veď vieš, Merlina je veľká dobrodružka.“

Leto sa síce chýlilo ku koncu, no záhrada pri starom mlyne bola doslova vypečená a jablkoví škriatkovia už nestíhali ovocné stromy zavlažovať.

Uhorkáč si nespokojne škrabkal bradu.

„Tak teda niečo vymysli ty. Takto to určite ďalej nejde. Z rybníka ubúda voda každým dňom. Ryby sa už chodia nadýchať vzduchu na hladinu. Pupo vraví, že ak horúčavy nepoľavia, o týždeň z rybníka zostane len brečka.“

„Nech toľko nepreháňa,“ zamrmlala si popod nos jablčková čarodejníca a znova sa pozrela na pána Pečka. Ešte vždy stál na rebríku a popískoval si.

Lenže Uhorkáč mal pravdu. Keď sa ryby chodia nadýchať na hladinu, znamená to, že vo vode nie je dosť kyslíka. A s tým treba rýchlo niečo spraviť.

„Postarám sa o to,“ prisľúbila Petronela a opustila rozhľadňu pod egrešom.

„Čo máš v pláne?“ vyzvedal Uhorkáč a chytrou sa za ňou rozbehol.

„Vezmem si príručku pre čarodejníce a pohľadám nejaké zaklínadlo. Veď v tej buchli predsa musím nájsť niečo vhodné.“

Malá čarodejníca sa rázne chytila rebríka, a ako stúpala nahor k jablkovému domcu, na každom šteblíku sa o čosi zmenšila. Hore rovno vošla do svojho jablkového príbytku, kde sa takmer zrazila s Luciom. Roháč bol jej spolubývajúci a aj najlepší kamarát.

„Hops!“ Vystrašene vtiahol svoje veľké chrobačie brucho.

„Prepáč, ale nevidel si náhodou niekde moju čarodejnícku príručku?“ spýtala sa Petronela a snažila sa popri ňom pretisnúť. Nečakala na odpoveď a stratila sa v spálni, kde spod postele jediným ráznym pohybom vytiahla truhlicu so svojimi pokladmi. Krištáľová guľa, amulety, guľové bomby a hmloví duchovia v konzervách. To všetko skončilo nahádzané bez ladu a skladu na zemi. Petronela sa bezradne obzerala. „Dočerta. Kam som ju len strčila?“ mrmlala si popod nos.

„Nehľadáš náhodou toto?“ spýtal sa Lucius a zamával hrubiznou knihou.

„Hrom a blesky, kde bola?“ zvolala jabĺčková čarodejníca a svižne vyskočila na rovné nohy.

„Na záchode,“ odvetil Lucius.

„Na... na záchode? Ach...“ Petronela celá očervenela. „Riešila... riešila som problém s odtokom...“ zajahtala a vychmatla knihu chrobákovi z ruky. Rýchlo ju odniesla do kuchyne a položila pred seba na stôl.

„Smiem sa spýtať, čo hľadáš?“ vyzvedal roháč.

„Vodné kúzlo,“ zamrmlala Petronela. „Rybník od horúčavy vysychá. Ryby lapajú vzduch na hladine.“

„Chúďatká!“ zabzučal Lucius a nazrel jej ponad plece. „Čo by si povedala na toto?“ Ukázal na kapitolu Príliv a iné vodné hry.

Petronela pokrútila hlavou. „Cez rybník v záhrade pri mlyne predsa nemôžeme prehnať prílivovú vlnu!“ rozhorčila sa. „Iba ak by si ho chcel dokonale prepláchnuť a vypláchnuť z neho všetky ryby.“

Listovala hore-dole. „Toto! Čo by si povedal na džurdžokúzlo?“ Rozradostnene uprela oči na kamaráta.

„V živote som o tom nepočul. Čo to má byť?“ zabru-

čal chrobák. Trocha sa urazil, keď ho Petronela pred chvíľou tak príkro zarazila.

„Je to jednoduché. Nechám rybník poriadne prebublať,“ vysvetľovala čarodejnica. „Zurkotajúci prameň vnesie do močariny nový život a pekne rybník zavodní.“

„Ako myslíš,“ zašomral Lucius.

„Áno, myslím!“ prikývla Petronela a nahlas prečítala zaklínadlo.

„Pán vody, pán korytnáčiek,
enky-benky, uši mačiek,
žlté žaby, chlpatý pes,
na dne rybníka hoc aj dnes
hneď tam, kde leží veľký kameň,
vytryskne čerstvej vody prameň.
Hupsi-šupsi-dups!

To zvládnem.“ Jablčková čarodejnica bola so sebou nesmierne spokojná.

„Len aby si si tie slová aj zapamätala,“ zabručal Lucius. Niekedy sa nedokázal premôcť a vedel byť naozaj štipľavý.

„Zapamätám si ich!“ Petronela vykĺzla z dverí a po čarovnom rebríku zbehla do záhrady. Cestou na každom

šteblíku trošička podrástla a pritom si ustavične opakovala slová zaklínadla.

„Čo to bľaboces?“ čudoval sa Uhorkáč, ktorý už na ňu pod stromom čakal.

„Neľabocem!“ ohradila sa Petronela. „Našla som vhodnú čarovnú formulku. Pod' so mnou k rybníku!“

Rýchlo prebehli na druhý koniec záhrady.

„Enky-benky, chvosty mačiek, žlté žaby, strakatý pes...“ mrmotala Petronela a náhlivo prešla okolo mlyna. Prefrčala popri výbehu, čím vystrašila päť sliepok, ktoré tiež žili v záhrade pri mlyne. Zatrepotali krídlami a ťarbavo vzlietli.

„Pi pi píp!“ zapipčala slepačia šéfka Nefertiti. „Bežíš, akoby si mala líšku v päťách!“

„Žiadne strachy, všetko je v poriadku,“ zafučala Petronela a ani sa nepristavila. O chvíľu už dorazila k rybníku a vyšla na drevenú lávku. Tmavá voda sa v neznesiteľnej páľave ani nepohla. V šašine poletovali vážky a odkiaľsi sa nieslo cvrlikanie svrčka. Vlastne bolo všetko ako inokedy. Len keby... áno, len keby bolo v rybníku o čosi viac vody. Petronela sa trocha hanbila, lebo si to sama mala všimnúť už dávno. Rázne siahla po čarovnej paličke.

„Márnosť... netušil som, že čarodejnice behajú tak rýchlo.“ Zadýchaný Uhorkáč sa zošuchol k čarodejnici.

„Teraz sa musím sústrediť, inak zabudnem slová, prv než začnem,“ prerušila ho Petronela.

„Nieкто tu niečo hovorí o prietrži mračien?“ Pod lávkou to zabublalo a z vody sa vynoril tučný kapor.

„Nie, bojí sa, aby slová zaklínadla nezabudla, prv než začne...“ vysvetľoval jablkový škriatok.

„No, prietrž mračien by sa mi viac páčila,“ zabublotal kapor.

„Pupo, hrom a peklo! Nemohol by si na chvíľu zavrieť tú svoju kapriu papuľu?“ Petronela zlostne dupla nôžkou. „Len na chvíľočku, aby som nezabudla zaklínadlo.“

„Chce naplniť rybník,“ šepol kaprovi Uhorkáč.

„Čo nepovieš, fakt?“

„Ticho!“ skríkla Petronela a váhavo zamávala čarovnou paličkou. Musela sa čertovsky sústrediť. „Tak teda ideme na to!“ zamrmlala a namierila paličku na rybník.

„Pán vody, pán korytnáčiek,
enky-benky, chlpy z mačiek,
žlté žaby, ušatý pes,
na dne rybníka hoc aj dnes
hneď tam, kde leží veľký kameň,
vytryskne a zabubloce...“

Nie, je to inak,“ zamrmlala jablčková čarodejnica, keď tu zrazu pod hladinou dačo zarachotilo a zadunelo a v strede rybníka sa z vody vynorilo čosi lesklé a zlatisté. Petronela zhrozene zalapala po vzduchu. Lebo to, čo sa tak zlatom lesklo, bola koruna žabieho kráľa – na obrovskej hlave s vypúlenými zelenými očiskami.

„Kvaaaak!“ ozvala sa opacha a – šups – vymrštila z papule metrový jazyčisko. Na jedno plesnutie ním v šašine ulovila hneď niekoľko vážok.

„Č... ččo...?!“ zajachtal Uhorkáč.

„Žabí kráľ!“ zvolal Pupo a zmizol pod hladinou.

Šups! Žabí jazyk plesol neďaleko lávky. Jablkový škriatok sa bleskurýchlo schoval v šašine.

„Nebojte sa, mám... mám to pod kontrolou!“ zakričala jablčková čarodejnica hromovým hlasom.

„Kvaaak!“ zopakoval žabí kráľ a odul líca.

Petronela na žabu namierila roztrasenú paličku. Odkášala si a pevným hlasom pokračovala:

„Simsala bimsala, žabí smrad,
kúzlo nabralo nesprávny zvrat!
Žabí kráľ, ropucha a iné tvory,
nech sa každý jeden odpotvorí!“

Zamávala čarovnou paličkou a naozaj. Pfúúú, a po žabom kráľovi zostal len zelený obláčik, čo sa vznášal nad rybníkom.

Keď kúzlo zabralo, odvážili sa z úkrytov vystrčiť hlavy aj Uhorkáč a Pupo.

„Určite som niečo domrvila.“ Petronela sa bezradne zahľadela na kamarátov.

„Asi si niečo povedala nesprávne,“ celkom rozumne uvažoval jablkový škriatok. „Povedz mi ešte raz to zaklínadlo.“

„Ale bez paličky!“ dožadoval sa Pupo.

„Pán vody, pán korytnáčiek,
enky-benky, chlpy z mačiek...“ spustila Petronela.

„Počkaj!“ zastavil ju Uhorkáč. „Keď si zliezala po rebríku, mrmlala si si čosi o mačacích ušiach.“

„Naozaj?“ Petronela sa rozpačito poškrabkala po hlave. „Ale ušatý bol predsa pes...“

„Očividne nie!“ zaklokotal Pupo.

Petronela si oboma rukami prečesala strapaté čarodějnícke vlasy a s povzdychom sa zosypala na lávku.

Vtedy čosi s bzukotom preletelo okolo a vedľa nej pristál Lucius.

„Čo to bol za žabí koncert?“ vyzvedal.

„Domrvila som čary,“ namrzene priznala Petronela.

„Asi áno, aspoň tak voľajako to znelo,“ prikývol Lucius. „Skús to s týmto.“ Podal jej pokrčený papierik. „Odpísal som naň to zaklínadlo.“

Petronela sa rozžiarila tvár. „Ty si ten najmúdrejší chrobák na celom šírom svete,“ usmiala sa a vstala.

Sústredene namierila čarovnú paličku do jedného kúta rybníka, pozrela sa na lístok, čo držala v ruke, a zvolala:

„Pán vody, pán korytnáčiek,
enky-benky, uši mačiek,
žlté žaby, chlpatý pes,

na dne rybníka hoc aj dnes
hneď tam, kde leží veľký kameň,
vytryskne čerstvej vody prameň.
Hupsi-šupsi-dups!“

Najprv bolo všade ticho.

Ale potom sa ozval kľokotavý zvuk a vzápätí na hladinu vyplávali bublinky. Kľokot zosilnel a onedlho voda v rybníku bublala ako vo vírivke.

Kapor Pupo nevychádzal z údivu. „Idem si to obzrieť zblízka,“ oznámil a ponoril sa až na samé dno rybníka.

O chvíľočku sa opäť vynoril a radostne vyplúľ na drevenú lávku prúd vody. „Dobrá práca!“ pochválil malú čarodejnicu. „Mala by si vidieť, čo sa deje okolo prameňa. Ryby sa prepletajú pomedzi bubliny a všetky sa ohromne zabávajú. Konečne môžeme zasa riadne dýchať.“

„Som rada, že som pomohla,“ odvetila jabĺčková čarodejnica skromne. „Hoci to neklaplo hneď na prvý raz.“

Akurát sa chcela vrátiť do záhrady, keď začula hlasy Olívie a Olivera. Pečkovie dvojčatá zneli akosi nahnevane.

Prekvapene sa pozrela na Lucia a Uhorkáča. „Čo sa to tam deje?“ Petronela otázku ani nedopovedala a už aj vykročila. Opatrne vykukla spoza mlyna. A neverila vlastným očiam.